

fra Selskabernes Side. Det forekommer mig derfor, at man maa være Underudvalget Tak skyldig for dets store og gode Arbejde, der i høj Grad har bidraget til, at dette Spørgsmaal kan blive løst saaledes, at der nu efter alle Solemærker at dømme er Udsigt til en saadan Ordning af Telefonforholdene i Jylland for en længere Aarrække, at det hele vil glide ind i et sundt og godt Spor til alle Parter Tilfredshed.

Jeg skal ikke trætte det høje Ting med at komme ind paa de forskellige Fordele, der opnaas ved den Ordning, der nu foreslaas; det er dels fremhævet af den ærede Ordfører (Hedegaard), dels ved vi det ogsaa af den omdelte Betænkning. Kun maa jeg med Hensyn til de smaa Selskaber, med hvem vi jo er kommet overens om, at de skal have Lov til at bestaa som selvstændige, hvis de ønsker det, for mit personlige Vedkommende udtale, at jeg haaber, at de ikke vil benytte sig af denne Ret. Jeg tror absolut, at det i Længden vil være det bedste og mindst bekostelige for Selskaberne, at de gaar ind under det større Selskab, og der er ingen Tvivl om, at hele Telefonvæsenet i Jylland vil udvikle sig paa den bedste og rationelle Maade, hvis der kommer et stort samlet Selskab.

Naar det nu er lykkedes Underudvalget at komme til et Resultat, som maa siges at være godt for Abonnenterne, som kan accepteres af Selskaberne, og som paa intet Punkt strider mod Statens Tarv og Interesser, skulde man tro, at det havde været muligt for Udvalget at komme med en samlet Indstilling til dette høje Ting. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke et Øjeblik havde tvivlet om, at dette vilde være sket. Men det viser sig desværre, at jeg har taget fejl. Hvad er nu den egentlige Grund til, at saavel de Radikale som navnlig Socialdemokraterne ikke har kunnet slutte sig til vor Indstilling? Ja, principielt ønsker man fra socialdemokratisk Side, at Telefondriften overtages af Staten. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet Statsdrift, Andelsdrift eller Privatdrift i Almindelighed. Jeg vil her blot sige, at jeg forstaa ikke, hvorledes det er muligt for Øjeblikket at anbefale et saadant Skridt som at gaa over til Statsdrift, naar man er sig et Ansvar bevidst; thi for alle, som vil tage Lære af, hvad vi oplever i denne Tid, maa det desværre staa skærende klart, at Staten ikke har Overflod paa Penge, tværtimod har den, synes jeg, ikke en Gang de Penge, den skal bruge for at holde Maskineriet gaaende, end sige til at financiere de mange og store Lovforslag, som den høje

Regering med rund Haand bliver ved at lægge paa Rigsdagens Bord, navnlig da Regeringen stædigt synes ikke under nogen Omstændigheder at ville være med til at tage Pengene dèr, hvor de kan faas. Det er en Fremgangsmaade, som en privat Borger i sin Forretning, tror jeg, ikke ret vel skulde kunne tillade sig, og som ogsaa nok i det lange Løb vil vise sig at straffe sig selv.

Naar Forholdet er saadan for Statens Vedkommende i Øjeblikket, kan man saa virkelig forsvare at bebyrde Staten med at udrede saa store Beløb, som det vilde dreje sig om, hvis den skulde overtage det jyske Telefonnet? Jeg tror ikke, at nogen, naar det kommer til Stykket, vilde driste sig til at foreslaa et saadant Skridt. Men jeg tror rigtignok heller ikke, det er andet end en smuk teoretisk Tanke, som selv de Herrer Socialdemokrater, hvis man tænkte sig, at de blev Regering i Øjeblikket, sikkert vilde vige tilbage fra at praktisere. Men hvad er det da egentlig, der ligger bagved Socialdemokratiets Forslag? Skal det være Udtryk for, at de mere end vi andre har set paa Abonnenternes Tarv og været rede til at støtte dem ganske anderledes end vi fra Venstre og Højre — ja undskyld, jeg skulde sige det konservative Parti. Naar man er saa ny som jeg, kan man let komme til at fortale sig. For øvrigt vil jeg ærligt tilstaa, at det kommer ogsaa noget af, at jeg foretrækker det gode gamle Navn Højre for det konservative Folkeparti, og man ved jo nok, at hvad Hjertet er fuldt af, løber Munden over med.

Men jeg vilde have sagt, at hvis Socialdemokraterne vil give det Udseende af, at Venstre og de Konservative ikke har villet varetage Abonnenternes Interesser lige saa stærkt som de, saa skal det ikke staa uimod-sagt, men vises ganske bestemt tilbage. Vi har fra vor Side, gjort alt, hvad der stod i vor Magt, for at skaffe Abonnenterne de bedst mulige Vilkaar, det vil de Herrer, naar de skal være ærlige, ogsaa indrømme. Men paa den anden Side har vi været klare over, at selvfølgelig maatte Selskaberne stilles saaledes, at de kunde gaa ind paa Betingelserne, og derfor har vi været saa kloge at slaa til, da der var Mulighed for at faa en Overenskomst. Det har vi gjort, ikke ifølge den gamle Regel, at et magret Forlig er bedre end en fed Proces, men fordi vi virkelig anser det Forlig, vi har faaet, for at være et udmærket Forlig, som alle Parter kan være glade ved, og de Herrer, der læser de jyske Aviser, vil ogsaa have